

kenes Antal forøget til 137, et Tal, der omtrentlig svarer til Folketallet i 1890. For saa vidt maa det erkendes, at Regeringens Forslag indeholder et godt og klart Grundlag for videre Forhandling om Sagen. Da Regeringen i Samlingen 1890—91 fremsatte dette Forslag første Gang i Folketinget, var hele det over Forslaget nedsatte Udvalg enigt om, „at man under de nuværende Forhold var nødt til at gaa til en fuldstændig Omordning af Kredse efter Folketallet i Overensstemmelse med Grundlovens Krav“. Naar Flertallet derfor nu atter vil forsøge en delvis Forøgelse, der ikke opfylder Grundlovens Bud, og foreslaar Oprettelsen af 10 ny Bykredse, hvoraf de 8 tilbejbringes ved Forøgelse af Kredsenes Antal og de 2 (Randers og Aalborg) ved Forlægning af Landdistrikter til andre Kredse, saa er det en Selvfølge, at jeg ifølge foranstaaende Betragtning ikke kan være med hertil. Skulde jeg vælge mellem Regeringens og Flertallets Forslag, maatte jeg ubetinget foretrække det første. Men da dette indeholder flere uheldige Kredsfordelinger, som Følge af, at man har ladet sig altfor meget binde af Hensyn til Overørighedsgrenser, foretrækker jeg det Forslag, der i Foraaret 1892 blev vedtaget i Folketinget og oversendt til Landstinget med 66 Stemmer mod 3, et Forslag, der desuden efter min Formening mere end Regeringsforslaget tager Sigte paa Valgstedernes heldige Beliggenhed for Flertallet at Kredsenes Vælgere, og det derhos i Overensstemmelse med Tanken fra 1849 tager rimeligt Hensyn til de tyndt befolkede Egne.

I Genhold hertil har jeg tilladt mig at stille nedenstaaende Endringsforslag.

Til den Udvikling, som er fremkal af det ærede Mindretal (Breinholt og Rasmussen) skal Flertallet knytte et Par Bemærkninger.

Vi kunne ikke indrømme, at Mindretallets Opfattelse af § 32 støttes af de af Mindretallet nævnte Mænd. P. D. Bruu,

Madvig og Lehmann have kun udtalt, hvad ingen bestrider, at Grundlovens § 32 giver et vist Spillerum med Hensyn til de enkelte Kredses Størrelse. S. N. Hansen og Berg have ganske vist gjort gældende, at de enkelte Kredses Størrelse var noget ganske underordnet i Sammenligning med det, at Kredsenes Antal i det hele Land over svarede til Folkemængden efter de i Grundloven fastsatte Forholdstal, og de have tillige udtalt, at 17,500 i Gennemsnit fandt de endnu at være „omtrent 16,000“. Men samtidig udtalte de, at den Tid naturligvis vilde komme, da det ikke gik an længere at blive ved det bestaaende, og under den mundtlige Forhandling i Tinget betonedes S. N. Hansen meget stærkt de Ord i Dagsordenen fra 1871, som Mindretallet ikke har taget med, nemlig Ordene „under de nuværende Forhold.“

Efter vor Opfattelse var der i 1849 og 1866 Enighed om, at Repræsentanternes Antal skulde tiltage med Befolkningen, og vi forstaaer overhovedet ikke, hvorledes at man kan opfatte § 32 anderledes, og endog komme til det Resultat, at det er det i Grundloven fastsatte Tal, der er at betragte som flydende, medens Tallet paa Medlemmerne er det faste. Derimod skulle vi villig indrømme, at man vistnok i sin Tid ikke havde gjort sig ganske klart, hvad Konsekvenserne vilde blive, og at man siden har vist stor Vist til at unddrage sig dem. Men det er en Ting, at man søger at enes om en Grundlovsforandring eller træffer midlertidige Foranstaltninger, indtil Tiden bliver gunstig derfor, og det er noget ganske andet at stille sig saaledes, at man siger: vi ville under ingen Omstændigheder efterkomme den vedkommende Paragraf, selv om den maatte opfattes, som Flertallet gør det. Et saadant Standpunkt er efter vor Mening uholdbart over for enhver Grundlovsparagraf, og da ikke mindst over for en Paragraf, som den her omhandlede, hvor hvert Mars Uret mod de vedkommende Vælgere kan faa den største Betydning, og